

Daniels bok – nummer etthundraåttioåtta

Från Rafia till Panium: Att avtäcka den profetiska betydelsen av forntida slag

Jeff Pippenger

2024-04-18

Slaget vid Rafia och slaget vid Panium är två skilda historiska händelser som inträffade under olika perioder och i olika sammanhang, men båda har betydelse i det forntida Judéens och dess omgivande regioners historia. Slaget vid Rafia ägde rum år 217 f.Kr. Slaget vid Panium ägde rum år 200 f.Kr. mellan det seleukidiska riket (kungen i norr) och det ptolemeiska riket (kungen i söder). Dessa två slag identifieras i verserna elva till femton i Daniel, kapitel elva. Dessa två slag föregick Mackabéerupproret år 167 f.Kr.

Slaget vid Panium fick sitt namn efter det närbelägna geografiska kännetecknet, berget Panium, där striden ägde rum. Namnet Panium härleds från den grekiske guden Pan, åt vilken ett tempel där var invigt. Platsen var känd som Panium på grund av sin förbindelse med dyrkan av Pan.

Tempelkomplexet benämndes ofta Panhelgedomen, vilket framhävde dess roll som en plats för religiös hängivenhet och gudsdyrkan tillägnad guden Pan. Termen "Nymfaeum" avser ett monument eller en helgedom tillägnad vattennymfer i den antika grekiska och romerska religionen. Tempelkomplexet i Panium omfattade en grotta och en naturlig källa, vilka ansågs vara bebodda av nymfer, och därför kallades det ibland Paniums Nymfaeum.

Sedan staden hade återuppbyggts och utvidgats av Herodes Filippus, son till Herodes den store, blev den känd som Caesarea Filippi till ära för den romerske kejsaren Caesar Augustus och Herodes Filippus själv. Tempelkomplexet var ett viktigt religiöst centrum i denna stad.

Under kejsar Augustus regeringstid återinvigdes eller omdöptes templet till Augustus ära, vilket återspeglade den kejserliga kulten och integreringen av romerska religiösa sedvänjor i det lokala religiösa landskapet. Området nära den forntida staden Caesarea Philippi, där Pans tempel var beläget, kallades stundom "Helvetets portar" eller "Hades portar".

I verserna sexton till nitton i det elfte kapitlet av Daniel framställs de tre geografiska erövringsområden som det hedniska Rom måste övervinna för att bli upprättat som den fjärde makten i Bibelns profetia och som kungen i norr i kapitlet. I vers sexton identifieras den romerske generalen Pompejus som den som erövrade Syrien år 65 f.Kr. och därefter Jerusalem år 63 f.Kr. Verserna sjutton till nitton identifierar Julius Caesars erövring av Egypten, det tredje av de tre hindren. Slaget vid Actium år 31 f.Kr. markerar början på de trehundra och sextio år under vilka det hedniska Rom skulle härska suveränt, som en uppfyllelse av vers tjugofyra i det elfte kapitlet av Daniel.

I vers tjugo anges Augustus Caesars regeringstid, och i den historien föddes Jesus. Därefter identifieras i vers tjugott och tjugotvå den onde Tiberius Caesars regeringstid och markerar därmed Kristi korsfästelse. I vers tjugotre anges det förbund som de mackabeiska judarna ingick med det hedniska Rom, och därmed avbryts historiens förlopp som började i vers elva, och den

historiska framställningen går tillbaka till perioden 161 f.Kr. till 158 f.Kr.

Tjugotredje versen representerar mackabéernas linje, och även om den inte återger alla detaljer i deras profetiska linje, gör historieskrivningen det. År 217 f.Kr. ägde slaget vid Rafia rum, och i dess efterdyningar lämnade en barnkonung Egypten sårbart. Medan de seleukidiska och grekiska kungarna lade planer för att hantera barnkonungen år 200 f.Kr., trädde Rom in i historien och blev den egyptiske barnkonungens försvarare. Samma år ägde slaget vid Panion rum. Därefter började år 167 f.Kr. mackabéernas gerillakrigföring.

Det mackabeiska upproret började i Modein år 167 f.Kr., och det bestod i att mackabéerna inte endast gick till strid mot det seleukidiska riket, utan också mot de judar som de hade fastslagit stod i förbund med seleukiderna. Upproret var religiöst motiverat, och det fördes mot en inre såväl som en yttre fiende. År 164 f.Kr. återinvigde mackabéerna templet, och denna händelse hågkommes genom det judiska firandet av Chanukka. Under det året dog den ökände Antiochos Epifanes. Därefter, från år 161 f.Kr. till 158 f.Kr., ingicks det ”förbund” som nämns i vers tjugotre med Rom.

Den enda direkta hänvisningen till Mackabéerna, deras uppror och deras förbund med Rom, finns i vers tjugotre, men dynastins historia, kallad den hasmonéiska dynastin, började i Modein år 167 f.Kr. och fortsatte fram till korsets tid. De sista representanterna för den hasmonéiska dynastin var fariséerna på Kristi tid. Därför finns det en profetisk linje i den avfälliga judendomens historia, sådan den representeras av Mackabéerna, vilken började år 167 f.Kr. vid upproret i Modein och som slutar i verserna tjugooch tjugotvå när Jesus korsfästes.

Deras historia nådde en vändpunkt i vers sexton, när Rom för första gången, genom Pompejus, erövrade Jerusalem. Hans främsta motiv för att vid den tiden bringa förstörelsen över Jerusalem var en tvist mellan två fraktioner inom den hasmoneiska dynastin. Från den tidpunkten (63 f.Kr.) stod Juda under romerskt styre. Mackabéernas hasmoneiska dynasti börjar profetiskt vid slaget vid Modein år 167 f.Kr. och förs därefter under Rom i underkastelse år 63 f.Kr. Kort efter början av den historien tog mackabéerna initiativ till och ingick ett förbund med Rom från 161 f.Kr. till 158 f.Kr. De stod under Rom i underkastelse från 63 f.Kr. fram till korset och den slutliga förstörelsen av Jerusalem år 70.

Mackabéernas profetiska linje är den avfälliga judendomens linje, och den utgör därför en förebild för den avfälliga protestantismens linje. Från slaget vid Panion till söndagslagen i vers sexton kommer de profetiska händelserna år 200 f.Kr., 167 f.Kr., 164 f.Kr. samt förbundet från 161 f.Kr. till 158 f.Kr. att upprepas i den avfälliga protestantismens historia. Dessa vägmärken kommer att inträffa i den åttonde presidentens historia, han som är av de sju, före söndagslagen. År 200 f.Kr. representerar det republikanska hornets yttre linje i förhållande till år 167 f.Kr., som representerar den avfälliga protestantiska hornets inre linje.

Dessa vägmärkingar är i allt väsentligt dolda inom den historiska linjen för den hasmoneiska dynastin, men utgör likväl en del av den dolda historien i vers fyrtio i Daniel 11. Det är en linje som utgör en del av ”den del av Daniels profetia som avser de sista dagarna.”

Det faktum att judendomen firar Hanukka till minne av mackabéernas uppror, definierar inte mackabéerna som rättfärdiga. På grund av upproriskhet återvände shekinah aldrig till det tempel som återuppbyggdes efter de sjuttio årens fångenskap. Det sista profetiska budskapet kom genom Malaki ungefär två århundraden före mackabéerna. Mackabéernas historia visar att de tillät sina politiska ledare att också fungera som överstepräst, just den synd som den egyptiske Ptolemaios försökte begå och som kung Ussia också försökte begå. Traditionen vittnar om att Gud ingrep för att hindra Ptolemaios från den helgerånande handlingen, och Guds ord visar uttryckligen att Gud verkligen ingrep när kung Ussia försökte utföra prästens och kungens verk. Den slutliga frukten av deras dynasti var fariséerna. Det finns ingen anledning att dra slutsatsen att mackabéerna var en symbol för rättfärdighet, trots den historiska vördnad som den moderna judendomens judar kan hysa för dem.

Den protestantiska reformationen började på Luthers tid, och den var en fortskridande utveckling. Den var inte en ny tradition, ty Jesus och hans lärjungar var protestanter. Den var ett uppvaknande ur historiens mörker, där Luther och andra reformatorer väcktes. Kulmen på denna fortskridande reformation var milleritrörelsen. Gud behövde inte endast väcka de tidiga reformatorerna till insikt om Babylons synder, utan han avsåg att föra dem in i den fulla förståelsen av sin lag och sitt verk i den himmelska helgedomen. Den 19 april 1844 förkastade protestanterna reformationens tilltagande ljus och blev avfällig protestantism.

De trogna milleriterna fick då "manteln" och leddes in i det allra heligaste för att fullborda verket och bli mogna protestantiska kristna. År 1863 lade de som hade fått manteln, genom olydnad, åt sidan protestantismens mantel och tog på sig Laodiceas mantel. Under den sista perioden av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen, som började tjugotvå år efter den 11 september 2001, år 2023, håller Lejonet av Juda stam på att bryta sigillan på de sanningar som fyller ut den dolda historien i vers fyrtio i Daniels elfte kapitel, vilken är historien från Sovjetunionens sammanbrott år 1989 fram till den snart kommande söndagslagen. Genom att göra detta har Han brutit sigillan på den avfälliga judendomens historia som en symbol för den avfälliga protestantismen.

Båda linjerna av Guds avfälliga folk, vare sig de tillhör det bokstavliga Juda eller det andliga Juda (båda härliga länder), slutar med erövringen av Jerusalem, den förra år 63 f.Kr. och den senare vid den snart kommande söndagslagen. Båda linjerna representerar krigföring som drivs av vilseledda religiösa övertygelser. Båda linjerna representerar en krigföring mot Greklands religiösa filosofier, och båda linjerna slutar med att de avfälliga blir underkastade Rom. Jag identifierar de tre slagen i vers fyrtio som representerande Sovjetunionens kollaps 1989, Ukrainakriget och Panium vid söndagslagen, i syfte att fastställa en åtskillnad mellan dessa tre slag och de tre världskrigen.

"Guds ord har varnat för den annalkande faran; om denna varning lämnas ohörd, kommer den protestantiska världen att få lära vad Roms avsikter verkligen är först när det är för sent att undkomma snaran. Hon växer i tysthet till makt. Hennes läror utövar sitt inflytande i de lagstiftande salarna, i kyrkorna och i människornas hjärtan. Hon hopar sina höga och väldiga byggnader, i vilkas hemliga gömslen hennes forna förföljelser skall upprepas. Smygande och obemärkt stärker hon sina krafter för att främja sina egna syften när tiden kommer för henne att slå till. Allt hon önskar är ett fördelaktigt utgångsläge, och detta ges henne redan. Vi skall snart

få se och få känna vad den romerska maktens avsikt är. Den som tror och lyder Guds ord kommer därigenom att ådra sig smälek och förföljelse.” The Great Controversy, 581.

Från vers tio, som identifierar Sovjetunionens sammanbrott år 1989, ända fram till slaget vid Panium i vers femton, har påvedömet ”stärkt sina krafter för att främja sina egna syften när tiden skall komma för henne att slå till.” Dessa verser identifierar de profetiska omständigheter som är den ”snara” som har beretts av påvedömet och som det kommer att vara omöjligt att ”undkomma”. I den slutliga sammandrabbningen, som representeras av slaget vid Panium, kommer vilddjurets bild att upprättas i Förenta staterna. Bildens upprättande är det slutliga provet för Guds folk i de sista dagarna.

”Herren har tydligt visat mig att vilddjurets bild kommer att upprättas innan nådatiden avslutas; ty den skall bli det stora provet för Guds folk, genom vilket deras eviga öde skall avgöras. ... I Uppenbarelseboken 13 framställs detta ämne klart; [Uppenbarelseboken 13:11–17, citerat].

”Detta är det prov som Guds folk måste genomgå innan de blir beseglade. Alla som bevisade sin lojalitet mot Gud genom att hålla hans lag och vägra att godta en falsk sabbat, kommer att inta sin plats under Herren Guds Jehovas baner och kommer att ta emot den levande Gudens sigill. De som överger sanningen av himmelskt ursprung och godtar söndagssabbaten, kommer att ta emot vilddjurets märke.” Manuscript Releases, volym 15, 15.

Odjurets bilds tillkomst representeras av den period då förbundet med Rom ingicks. Förenta staternas protestantiska horn blev Roms döttrar år 1844, och början av deras historia upprepas vid slutet av deras historia, när de återigen beslutar sig för att efterlikna sin moder.

”Jag såg att odjuret med de två hornen hade en drakes mun, och att dess makt var i dess huvud, och att påbudet skulle utgå ur dess mun. Sedan såg jag skökornas moder; att modern inte var döttrarna, utan skild och tydligt åtskild från dem. Hon har haft sin dag, och den är förbi, och hennes döttrar, de protestantiska sekterna, var de nästa som trädde fram på skådeplatsen och gav uttryck åt samma sinne som modern hade när hon förföljde de heliga. Jag såg att medan modern har varit i avtagande i makt, har döttrarna vuxit till, och snart kommer de att utöva den makt som en gång utövades av modern.

”Jag såg att den namnkristna kyrkan och namnkristna adventister, likt Judas, skulle förråda oss åt katolikerna för att vinna deras inflytande till att gå emot sanningen. De heliga kommer då att vara ett obemärkt folk, föga känt av katolikerna; men kyrkorna och de namnkristna adventisterna, som känner till vår tro och våra seder (ty de hatade oss på grund av sabbaten, eftersom de inte kunde vederlägga den), kommer att förråda de heliga och ange dem för katolikerna såsom sådana som åsidosätter folkets institutioner; det vill säga att de håller sabbaten och åsidosätter söndagen.

”Därefter kommer katolikerna att uppmana protestanterna att gå vidare och utfärda ett dekret om att alla som inte vill hålla veckans första dag i stället för den sjunde dagen skall dödas. Och katolikerna, vilkas antal är stort, kommer att stå på protestanternas sida. Katolikerna kommer att ge sin makt åt vilddjurets bild. Och protestanterna kommer att handla såsom deras moder

handlade före dem för att förgöra de heliga. Men innan deras dekret bär frukt, kommer de heliga att bli befriade genom Guds röst.” Spalding och Magan, 1, 2.

I avsnittet finns två grupper av ”namnkristna”, vilket betyder ”endast till namnet”, som förråder Guds trogna åt katolikerna. Ellen Whites förståelse av namnkyrkor och nominella adventister skiljer sig från vad de faktiskt representerar i de sista dagarna, ty hennes förståelse av en ”nominell adventist” skulle ha avsett en kristen som bekände sig tro på Kristi återkomst. Men profeterna talar mer för de sista dagarna än för de dagar i vilka de levde, och en ”nominell adventist” representerar i de sista dagarna den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan, och namnkyrkorna är ättlingarna till dem som år 1844 blev Roms döttrar.

Sjundedagsadventister kommer att hata det ”obskyra folket”, som är Guds sanna representanter, ty de ”kan inte vederlägga sabbatssanningen”, vilken representerar landets vilosabbat. Sjundedagsadventistsamfundet bekänner sig till att upprätthålla den sjunde dagen som gudstjänsttag, men i de sista dagarna är den sabbat de inte kan vederlägga de ”sju tiderna” i Tredje Mosebok tjugosex, vilket var den första grundläggande sanning de förkastade år 1863.

Det avsnitt som vi nu behandlar identifierar den profetiska dynamik som är förbunden med den historia som börjar vid den snart kommande söndagslagen, men den slutliga prövningens historia, som följer efter söndagslagen, fullbordas först inom Förenta staterna. Vid söndagslagen kommer Förenta staterna att tvinga hela världen att upprätta en bild åt vilddjuret, men innan de fullbordar detta verk kommer de att ha upprättat en bild åt vilddjuret i Förenta staterna.

”När Amerika, den religiösa frihetens land, förenar sig med påvedömet i att tvinga samvetet och nödgade människor att ära den falska sabbaten, kommer folken i varje land på hela jordklotet att förmås att följa dess exempel.” Testimonies, volym 6, 18.

”Främmande nationer kommer att följa Förenta staternas exempel. Fastän hon går i spetsen, skall likväl samma kris komma över vårt folk i alla delar av världen.” Testimonies, volym 6, 395.

Det stora provet för Guds folk inträffar före söndagslagen, ty vid söndagslagen avslutas provotiden för sjundedagsadventisterna. Provet framställs som vilddjurets bilds upprättande, och vilddjurets bild är föreningen mellan kyrka och stat, med kyrkan som den styrande parten i förhållandet. Liksom protestanterna blev en dotter till Rom år 1844, och en dotter är bilden av sin mor, kommer de avfälliga protestanterna att utföra ett parallellt verk i de sista dagarna, ty Jesus illustrerar alltid slutet på en sak genom början på en sak.

Den historia som representeras av ”förbundet” i vers tjugotre i Daniel kapitel elva, representerade ett bekännande avfälligt folk i det härliga landet som sträckte sig ut för att ingå en förening med Rom. 161 f.Kr. till 158 f.Kr. representerar formandet av vilddjurets bild, vilket kulminerar i söndagslagen.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Men vad är ’bilden åt vilddjuret’? och hur skall den formas? Bilden görs av vilddjuret med två horn och är en bild åt vilddjuret. Den kallas också en bild av vilddjuret. För att då få veta

hurdan bilden är och hur den skall formas, måste vi studera själva vilddjurets kännetecken — påvedömet.

”När den tidiga kyrkan blev fördärvad genom att avvika från evangeliets enkelhet och anta hedniska riter och seder, förlorade hon Guds Ande och kraft; och för att behärska folkets samveten sökte hon stöd hos den världsliga makten. Resultatet blev påvedömet, en kyrka som behärskade statens makt och använde den för att främja sina egna syften, särskilt för bestraffning av ’kätteri’. För att Förenta staterna skall kunna upprätta en bild åt vilddjuret måste den religiösa makten i sådan grad behärska den civila regeringen att statens myndighet också kommer att användas av kyrkan för att uppnå hennes egna syften.” The Great Controversy, 443.